

Ελένη Στεφανά:

Με του Θεού τη δύναμη φτάσαμε στο Σίδνει...

Mέρος 1ο

Tο όνομα μου είναι Ελένη Συβακτά, το γένος Μαρούση. Γεννήθηκα το 1930, 8 Απρίλη, στη Γερουσιάνα, Δήμος Μονεβασίας. Τώρα είμαι 86. Στα παιδικά μου χρόνια πέρασα πολύ άσχημα. Μας βρήκε το '40 - '41 που υποφέραμε με τον πόλεμο. Πέθαινε ο κόσμος από την πείνα. Το '55 φύγαμε από το χωριό μας

το 55 φύγαμε από το χωριό μας και πήγαμε στο Λάχι, Νεάπολη. Εκεί ενοικιάσανε οι γονείς μας ένα κτήμα, του Μανάκα, που βάζανε οι γονείς μας απ' όλα τα κπ-πουρικά. Είμαστε τέσσερα αδέλφια, δυο αγόρια και δυο κορίτσια. Οι γονείς μας ήταν πολύ εργατικοί και παράγαν τα πάντα στο Λάχι που πήγαμε. Γνώρισα τον Τζιμ

Ο Κώστας έφερε τη Μαρία από την Ελλάδα, αποχτήσανε δύο παιδιά και ο Χαράλαμπος παντρεύτηκε την Αγγελικούλα. Αποχτήσανε κι αυτοί δύο αγόρια. Στην Ελλάδα είχαμε μείνει εμείς και ο μεγαλύτερος, ο Παναγιώτης, που είχε παντρευτεί τη Ματίνα. Είχανε κι αυτοί τέσσερα παιδιά, ένα αγόρι και τρία κορίτσια. Το '55 ήρθε και ο Παναγιώτης. Μετά κι αυτός έφερε και την οικογένεια και κάνανε και άλλο ένα κορίτσι. Γινήκανε πέντε. Είμαστε από τα πρώτα παιδιά. Εμείς στην Ελλάδα προσπαθούσαμε να μη φύγουμε. Κάναμε τρία παιδιά, ένα αγόρι, δύο κορίτσια. Τα πράγματα δυσκολεύανε. Πως να τα βγάλει πέρα

A black and white photograph of a man and a woman. The man, on the left, has dark hair and a prominent mustache. He is wearing a dark, collared shirt with visible buttons. The woman, on the right, has dark hair and is wearing a patterned dress with a diamond or checkered design. They are both looking towards the camera.

το Σιβακτά, πίανε δεκαέξι χρονών, εγώ δεκαπέντε. Είχαν πολύ καλές σχέσεις οι γονείς μας και μεγαλώνοντας είδαμε ότι γεννήθηκε μέσα μας μεγάλο αίσθημα το οποίο κράτησε οχτώ χρόνια. Μετά από πάρα πολλές δυσκολίες τα καταφέραμε, αρραβωνιαστήκαμε και το '55 παντρευτήκαμε. Ο Τζίμης πήγε ορφανός από μάνα. Την είχαν χάσει 39 ετών και μείναν πέντε παιδιά, όλα κάτω από δέκα χρονών. Ο Τζίμης πήγε έξι χρονών, το μικρότερο έξι μηνών. Τον πήρε η θεία του, αδελφή της μάνας του και τον μεγάλωσε. Για τον πατέρα τους πήγαν δύσκολα για αυτό και παντρεύτηκε σε πολύ λίγο διάσπορα. Του προξενέψανε μια πολύ καλή κοπέλα από την Έλικα, την παντρεύτηκε και απέκτησε και με αυτήν άλλα πέντε παιδιά, δυο κορίτσια και τρία αγόρια. Όλα γίνανε δέκα. Τα πρώτα παιδιά, η μάνα τους είχε τρία αδέλφια στην Αυστραλία, τον Στέφανο, τον Παναγιώτη και το Γιώργο. Στείλανε πρόσκληση για τα δύο αγόρια, τον Κώστα δεκαετρά χρονών και τον Χαράλαμπο, δεκαπέντε, και τους φέρανε στην Αυστραλία. Μετά αυτά φέρανε την αδελφή τους την Ελένη, την παντρέψανε με ένα καλό παιδί, τον Γιάννη. Κάνανε τρία παιδιά.

τα moins de renouvellement
30.4.63
ΑΙ ΤΗ Διεύθυνση
ΕΣ.Λ.Ε.
νε, το οποίον το αντιπαθούσα πάρα πολύ. Μια μέρα μου είπε πως κάπι κι εμείς πρέπει να κάνουμε, διότι τα βλέπω δύσκολα. Έχουμε δύο επιλογές, ή στα καράβια θα πάω ή στην Αυστραλία, όπι προτιμάς εσύ. Τότε του είπα: Καλύτερα Αυστραλία και όλοι μαζί, παρά στα καράβια και μόνοι μας στο χωριό εμείς. Αυτό και έγινε. Το '62 ήρθε μόνος του και το '63 μας έφερε όλους. Ήρθαμε με το «Πατρίς», 24 μέρες ταξιδεύαμε. Ήτανε πολύ άσχημο ταξίδι γιατί είχαμε πολλές φουρτουνές και δεν μπορούσαμε να βγούμε ξέω από την καμπίνα. Η μικρή φοβόταν τόσο πολύ που δεν ξεκολλούσε από πάνω μου. Με του θεού τη δύναμη φτιάσαμε στο Σίδνεϊ. Η χαρά μας δεν περιγραφότανε που βρεθήκαμε μετά ένα χρόνο πάλι όλοι μαζί. Θα μου μείνει αξέχαστο. Μας είχε νοικιάσει σπίτι στο Μποντάι Τζάκοσιον και μας είχε από όλα τα καλά του κόσμου. Είχε δυο δουλεύεις,

στρατος
μετα τους
κερδισεν

ο χεργιόμας
κενιδούν
χενιάρης
μετα
ουρηνα
αιτία
μετα πατέρων
ράγαν τα
επιτυχει
στην Βακτρα
εις τη
επέρινη
οντας
τερετη μεταράση
ε 8 χρόνια
δικαιολογητη

στο φάκτορι, στα κάρα και Σαββατοκύριακα στο ψαράδικο του κουνιάδου μου του Κώστα. Σε λίγες μέρες έπιασα και γω δουλειά στο ράψιφο. Εγώ πρωινή κι ο σύζυγος απογευματινός γιατί είχαμε τη μικρή. Τα δύο τα βάλαμε σχολείο. Όλα πήγαιναν μια χαρά. Κάναμε πολύ καλά χρήματα, αγοράσαμε το σπίτι που μέναμε και σε δύο χρόνια το ξεχρεώσαμε. Όσο δε ήταν όλα ωραία, ο μεγάλος αδελφός, ο Παναγιώτης, ήτανε στη Βικτώρια, στο Σέπερτον, στου θείου τους την φάρμα. Το '65 τον Ιούλιο πήγανε σε ένα διπλανό χωριό για επίσκεψη. Εφτά άιομα μέσα στο κάρο, όλη η οικογένεια, τρακάρανε και το πρώτο τους παιδί ο Σπύρος, 14 ετών, έμεινε

στον τόπο. Ο πατέρας τελείωσε σε τρεις μέρες, η μάνα έξι μήνες στο νοσοκομείο, δεν είχε τίποτα γερό, δύο χρόνια την πήρε για να περπατήσει. Τα τέσσερα κορίτσια είχανε μικρά τραύματα. Μονομερής φύγανε τα τρία αδέλφια. Ο Κώστας, ο Λάμπης και ο σύζυγος μου ο Τζίμης τους κηδέψανε. Είχανε φάρμα με αγελάδες, αφήσανε τους γειτόνους να επιβλέπουνε και ήρθανε να κανονίσουνε ποιος θα πάει να μείνει στη φάρμα να τους κοιτάξει. Για όλους ήτανε δύσκολα, όλοι είχανε μπίζνες και δεν αποφάσιζε κανείς. Κάποιος όμως έπρεπε να πάει. Με ρώτησε τότε ο σύζυγος μου, εσύ τι νομίζεις Ελένη να κάνουμε. Η απάντηση μου ήταν, θα πάμε εμείς και ο θεός βοηθός. Βγάλαμε τα παιδιά από το σχολείο, χάσαμε τις δουλειές μας και πήγαμε και αρμέγαμε αγελάδες. Μαζεύαμε φρούτα για να ζησούμε. Δέκα άτομα για οκτώ χρόνια υποφέραμε πάρα πολύ, ιδίως εγώ αρρώστησα πολύ άσχημα από την κούραση.

Πάνω δεξιά: Η κα Ελένη Συβακτά στην πλικία των 18 ετών. Μεσαίες (κατά τη φορά του ρολογιού): Η πρώτη φωτογραφία στο Σίδνεϊ. Η πρώτη σελίδα από το τετράδιο που η κα Ελένη Συβακτά καταγράφει την ιστορία της. Ετοιμοι για το μεγάλο ταξίδι. Αρραβωνιασμένη με τον Τζιμ Συβακτά. Παντούτηκαν το '55.